

13.	P	Koloman, muč.	K.Gorica Otoče	15.00 17.30	pogreb † Marije Šimnic †† Milki Justin
14.	T	Kalist I., papež	Dobrava	17.30	†† Barbaro Pogačnik in Alojza Mohorič
15.	S	Terezija Avilska, redovnica	Kamna Gorica	17.30	† Andreja Zalokarja
16.	Č	Marjeta Alakok, devica	Dobrava	17.30	† Antonijo Pfajfar, obl.
17.	P	Ignacij Antiohijski, škof	Kamna Gorica	17.30	†† Matičeve
18.	S	Luka, evangelist	Kamna Gorica	17.00	za farane, nabirka za misijone
19.	N	MISIJONSKA NEDELJA	Dobrava	8.00	† Ignaca Avsenik, nabirka za misijone
20.	P	Irena, mučenka	Otoče	17.30	† Mirota Udirja (Žamarjevega)
21.	T	Uršula, devica in mučenka	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Iskra, 30. dan
22.	S	Janez Pavel II., papež	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Šimnic, 7. dan
23.	Č	Janez Kapistran, duhovnik	Dobrava	17.30	†† Braneta, Julijano in starše Debeljak
24.	P	Anton M. Klaret, škof			maše v fari ne bo
25.	S	Darinka, mučenka	Dobrava Lesce	17.00 19.45	† Franca Pogačnika, 30. dan KONCERT KVARTETA ELINOR
26.	N	ŽEGNANJSKA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	za farane

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

Osrednje praznovanje Misijonske nedelje bo v župniji Črenšovci v Prekmurju. 19. 10. bo ob 15h tam molitvena ura, ob 16h pa maša za misijone. Lepo povabljeni!

Misijonarji se iskreno zahvaljujejo vsem duhovnikom, diakonom, redovnikom in redovnicam, katehistinjam in katehistom, sedanjim in nekdanjim misijonarjem, molivkam in molivcem, vsem darovalcem ter vsem, ki čutite z misijoni. Brez vašega dolgoletnega navdušenja in gorečnosti, molitev in darov za misijone bi misijonarji ostali brez zaledja in zaslombe pri njihovem delu. Naj vam Bog poplača za ves trud in naj obilno blagoslovi vaše misijonsko poslanstvo v domovini.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avsenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE

KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 22. (od 12. 10. do 26. 10. 2025)

Apostolska spodbuda papeža Leona XIV. DILEXI TE

Naslov spodbude je: **Dilexi te, »Vzljubil sem te«**. Kristusova ljubezen se uteleša v ljubezni do ubogih, razumljeni kot: skrb za bolne; boj proti suženjstvu; zaščita žensk, ki trpijo izključenost in nasilje; pravica do izobrazbe; spremljanje migrantov; miloščina, ki je ponovno vzpostavljena pravičnost, ne pa paternalistična gesta; **enakost, katere pomanjkanje je korenina vsega družbenega zla**. Leon XIV. podpisuje svojo prvo apostolsko spodbudo, **Dilexi te**, besedilo v 121 točkah, ki izhaja iz evangelija Božjega Sina, ki je vse od svojega vstopa v svet postal ubog, in ki oživlja učenje Cerkve o ubogih v zadnjih stopetdesetih letih.

Po sledi predhodnikov

Papež avguštinec s tem dokumentom, ki ga je podpisal 4. oktobra, na praznik sv. Frančiška Asiškega, sledi stopinjam predhodnikov: Janeza XXIII., ki je pozival bogate države v okrožnici **Mater et Magistra**, naj ne ostajajo brezbrizne do držav, ki jih zatirata lakota in beda; Pavla VI. ki je v **Populorum progressio** in z nastopom v Združenih narodih zagovarjal revna ljudstva; Janeza Pavla II., ki je doktrinalno utrdil prednostni odnos Cerkve z ubogimi; Benedikta XVI., ki je v okrožnici **Caritas in Veritate** poudarjal svoje politično razumevanje kriz tretjega tisočletja. In končno Frančiška, ki je iz skrbi »za uboge« in »z ubogimi« naredil enega od temeljev papeževanja. Papež Frančišek je v mesecih pred smrtjo začel pripravljati apostolsko spodbudo. Tako kot je papež Frančišek dokončal to, kar je z okrožnico **Lumen Fidei** papež Benedikt XVI. leta 2013 začel, tako Leon XIV. dokončuje delo svojega predhodnika Frančiška. Okrožnica je nadaljevanje zadnje Frančiškove okrožnice **Dilexi nos**, ki govori o Jezusovem Srcu. »Ker je močna povezava med Božjo ljubeznijo in ljubeznijo do revežev, nam ima Bog po revežih še vedno nekaj povedati«, pravi papež Leon. Opozarja nas na temo »prednostne izbire« za reveže, na izraz, ki se je rodil v Latinski Ameriki, pa ne zato, da bi s tem izključeval in diskriminiral druge skupine«, ampak da bi s tem pokazal na »Božje delovanje«, ki ga žene sočutje do človeške šibkosti.

»Obrazi« revščine

V spodbudi papeža Leona XIV., ki analizira »obraz« revščine, je veliko pobud za razmišljanje, veliko spodbud za delovanje. Obstaja revščina tistega, »ki nima materialnih sredstev za življenje«, revščina tistega, »ki je družbeno odrinjen in nima sredstev za izražanje svojega dostojanstva in svojih sposobnosti«; »moralna«, »duhovna«, »kulturna« revščina; revščina tistega, »ki nima pravic, ki nima prostora, ki nima svobode«... **Korenina revščine in družbenega zla je pomanjkanje enakosti** (94).

Diktatura ekonomije, ki ubija

»Ko rečemo, da je sodobni svet zmanjšal revščino, to storimo tako, da jo merimo z merili drugih obdobj, ki niso primerljiva s sedanjo stvarnostjo«, trdi Leon XIV. (13). **S tega vidika »z naklonjenostjo« pozdravlja dejstvo, da so »Združeni narodi« izkoreninjenje revščine postavili za enega od ciljev tisočletja.** Vendar pa je pot dolga, zlasti v času, v katerem še naprej velja »diktatura ekonomije, ki ubija«, v kateri zasluži peščice »eksponentno rastejo«, metem ko so zasluži večine »vedno bolj oddaljeni od blaginje te srečne manjšine« in v katerem so razširjene »ideologije, ki zagovarjajo absolutno avtonomijo trgov in finančnih špekulacij« (92). Še vedno obstaja kultura odmetavanja – »včasih dobro zakrinkana – ki brezbrizno dopušča, da milijoni ljudi umirajo zaradi lakote ali preživijo razmerah, ki so nevredne človeka« (11). **Samo »svoboda trga« še ne prinaša rešitve problema revščine,** in tudi ne »pastoralna tako imenovanih *elit bogatih, mogočnih, strokovnih*«, ki naj bi za revne poskrbeli (114), saj *dejansko človekove pravice niso enake za vse* (94). *Potrebno bi se bilo najprej osvoboditi »privida sreče, ki izhaja iz premožnega življenja.* To mnoge ljudi vodi k videnju življenja, utemeljenega na bogastvu in uspehu »za vsako ceno«, tudi na račun drugih in prek »krivičnih politično-ekonomskih sistemov« (11). **Dostojanstvo vsakega človeka je treba spoštovati sedaj, ne jutri** (92).

V vsakem zavrtnem migrantu je Kristus, ki trka

Kot njegov predhodnik tudi Leon XIV. zato veliko prostora namenja temi migracij. Njegove besede spremlja podoba malega Alana Kurdija, triletnega sirskega dečka, ki je leta 2015 s fotografijo mrtvega telesca na plaži postal simbol evropske migrantske krize. »Žal razen kakega trenutnega čustva podobna dejstva postajajo vedno bolj nepomembna kot obrobne novice«, ugotavlja papež. Cerkev pa se že 100 let posveča tistim, ki so prisiljeni zapustiti svoje dežele, njim se posvečajo obmejni Misijoni, Mednarodne Karitas in druge ustanove (75). *Cerkev kot Mati hodi s tistimi, ki hodijo. Kjer svet vidi grožnje, Cerkev vidi otroke; kjer drugi gradijo zidove, Cerkev gradi mostove. Ve, da je njeno oznanilo evangelija verodostojno samo takrat, kadar se prevaja v vidna dejanja bližine in sprejemanja. In ve, da je v vsakem zavrtnem migrantu sam Kristus, ki trka na vrata skupnosti* (75).

Leon XIV. prevzema slovite »štiri glagole« papeža Frančiška: »Sprejeti, zaščititi, spodbujati in integrirati.« Pri papežu Frančišku si izposodi tudi definicijo revnih, ki niso samo predmet našega sočutja, ampak so »učitelji evangelija«. *Služiti revnim ni gesta, ki bi jo lahko opravljali »od zgoraj navzdol«, ampak srečanje med enakimi ... Ko se torej Cerkev skloni, da bi poskrbela za reveže, zavzame svojo najbolj plemenito držo* (79). **»Reveži niso tukaj po naključju ali zaradi slepe in grenke usode. Še manj je revščina za večino izmed njih izbira.** Pa vendar se še vedno najdejo nekateri, ki si drznejo to trditi, s čimer pokažejo slepoto in krutost«, poudari (14). **»Seveda so med revnimi tudi nekateri, ki nočejo delati«, vendar pa je med njimi tudi veliko moških in žensk, ki morda od jutra do večera zbirajo karton samo zato, da bi »preživeli«, nikoli pa, da bi si »izboljšali« življenje.** Skratka, kot beremo v eni od osrednjih točk *Dilexi te, ne moremo reči, »da je večina revnih zaradi tega, ker niso pridobili zaslug, glede na tisto lažno vizijo meritokracije, kjer se zdi, da imajo zasluge samo tisti, ki so v življenju uspeli«* (15).

Žrtve nasilja in izključevanja

Petrov naslednik se nato ozre na trenutne razmere, ki so zaznamovane s tisoči ljudi, ki vsak dan umirajo »zaradi vzrokov, povezanih s podhranjenostjo« (12). **»Dvakratno so uboge ženske«, dodaja, »ki trpijo zaradi izključenosti, slabega ravnanja in nasilja, ker imajo pogosto manjše možnosti za obrambo svojih pravic«** (12). Včasih se tudi kristjani pustijo »okužiti stališčem, ki so zaznamovana s posvetnimi ideologijami ali političnimi in ekonomskimi usmeritvami, ki vodijo do krivičnih posploševanj ter zavajajočih sklepov.« in potem nekateri še naprej govorijo: *»Naša naloga je, da molimo in da učimo pravi nauk.« A ko ta verski vidik iztrgajo iz celostnega napredka, dodajajo, da mora samo vlada poskrbeti zanje, oziroma da bi bilo bolje, če bi jih pustili v bedi in jih namesto tega naučili delati* (114). Tako **karitativnost včasih »zaničujejo ali osmešijo,** namesto da bi jo razumeli kot **žareče središče cerkvenega poslanstva«** (15). Papež poudari: *Ne bo rešitve za revščino v svetu, ki jo moramo iskati z inteligenco, vztrajnostjo in družbeno zavzetostjo. Uriti se moramo v miloščini, da bi se dotaknili trpečega mesa revežev* (119). »Če neka skupnost v Cerkvi ne sodeluje pri vključevanju vseh, bo tvegala razkroj, pa četudi bi govorila o družbenih temah ali kritizirala vlado. Zlahka jo bo preplavila duhovna posvetnost, ki se bo skrivala za verskimi praksami, brezplodnimi srečanji ali praznimi govori« (113). *Jasno moramo povedati, da obstaja neločljiva vez med našo vero in med revnimi* (36).

Pričevanje svetnikov, blaženih in redovnikov

Kot protiutež tej brezbriznosti **obstaja svet svetnikov, blaženih in misijonarjev,** ki so skozi stoletja utelešali podobo »revne Cerkve za revne« (35). Od Frančiška Asiškega in njegovega objema gobavca (7), do Matere Terezije, ki je univerzalna ikona ljubezni, posvečene umirajočim v Indiji »z nežnostjo, ki je bila molitev« (77). Spomnimo še na sv. Lovrenca, sv. Justina, sv. Ambroža, sv. Janeza Krizostoma in sv. Avgušтина, ki je zatrdil: *»Kdor pravi, da ljubi Boga, in nima sočutja za uboge, laže«* (45). Papež omeni še delo kamilijancev za bolnike (49), delo ženskih kongregacij v bolnišnicah in domovih za ostarele. V benediktinskih samostanih so sprejemali vdove, zapuščene otroke, romarje in berače.. in frančiškani, dominikanci, karmeličani, trinitarci, mercedarji in avguštinci, so s »preprostim in ubogim« življenjem začeli »evangeljsko revolucijo«. Z bojem za osvoboditev jetnikov so kazali ljubezen »Boga, ki osvobaja ne samo iz duhovne sužnosti, ampak tudi iz konkretnega zatiranja«. *Izročilo teh redov ni končano. Nasprotno, navdihnilo je nove oblike delovanja spričo modernih sužnosti, trgovine z ljudmi, prisilnega dela, spolnega izkoriščanja, različnih oblik odvisnosti. Ko se krščanska dejavna ljubezen utelesi, postane osvobajajoča* (61). Če je npr. sv. Jožef Kalasanc ustanovil prvo brezplačno ljudsko šolo v Evropi, da bi poudaril pomen izobrazbe revežev, velja tudi danes: **»Ne gre za uslugo, ampak za dolžnost.« Mali imajo pravico do znanja kot temeljne lastnosti za priznanje človekovega dostojanstva.**

Na zadnjih straneh dokumenta Leon XIV. pozove celotno Božje ljudstvo, naj »povzdigne, čeprav na različne načine, glas, ki prebuja, ki razkriva, ki se izpostavi tudi za ceno, da bo izpadel kot glas neumnih«. *Krivične strukture je treba prepoznati in jih uničiti z močjo dobrega, s spremembo miselnosti, pa tudi s pomočjo znanosti in tehnike, z razvojem učinkovitih politik za preobrazbo družbe* (97). **Reveži so v samem središču Cerkve** (111).